

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. p. ž. p., občanské sdružení**, zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem, se sídlem Praha 2, Slavíkova 23, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2006, č. j. 10 Ca 74/2006 - 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 10. 3. 2006 - na ochranu proti nečinnosti žalovaného - se žalobce domáhal, aby Městský soud v Praze uložil Magistrátu hl. m. Prahy povinnost vydat rozhodnutí o návrhu žalobce ze dne 10. 2. 2005 na vydání rozhodnutí o ochranném pásmu nemovité kulturní památky - kostela sv. Matěje, Praha 6, k. ú. D. Žalobce konstatoval, že ačkoli lhůta pro rozhodnutí podle § 49 zákona č. 71/1967 o správním řízení (správní řád) v dané věci již dávno uplynula, neobdržel dosud rozhodnutí o uvedeném návrhu, ani v řízení nebylo jinak dle zákona konáno. Vzhledem k tomuto odeslal dne 21. 10. 2005 jak žalovanému, tak jeho nadřízenému orgánu - Ministerstvu kultury - stížnost na nečinnost žalovaného. Ani po této stížnosti nebyla zjednána náprava nečinnosti žalovaného, navzdory výzvě Ministerstva kultury žalovanému ze dne 3. 11. 2005, č. j. 14841/2005-OPP/P, ve které je výslovně uvedeno: „V souladu s ust. § 50 správního řádu Ministerstvo kultury vyzývá Magistrát hlavního města Prahy, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu, aby ve věci postupoval způsobem uvedeným výše a řízení ukončil správním rozhodnutím a nikoli například neformálním sdělením a to v souladu s citovanými ustanoveními zákona o státní památkové péči, stavebního zákona a správního řádu.”

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že na návrh žalobce ze dne 10. 2. 2005 reagoval stanoviskem ze dne 10. 8. 2005, č. j. MHMP 63300/2005, ve kterém uvedl, že z jeho strany nebyly shledány z hlediska zájmů státní památkové péče chráněných zákonem a předpisy souvisejícími, odpovídající odborné a právní důvody k vymezení navrhovaného ochranného pásma kostela sv. Matěje v D. a popsal důvody podle nichž dle jeho názoru návrh na vymezení ochranného pásma nesměruje ke zkvalitnění památkové péče a ochrany v daném území. Dále konstatoval, že dne 25. 10. 2003 obdržel žalovaný od žalobce stížnost na nečinnost ve věci návrhu na vydání rozhodnutí o ochranném pásmu nemovité kulturní památky kostela sv. Matěje, Praha 6, k. ú. D. Na tuto stížnost reagoval dopisem, č. j. MHMP 245057/2005 ze dne 31. 10. 2005, v němž sdělil žalobci, že vzhledem k tomu, že nebyly shledány skutečnosti, které by za účelem ochrany nemovité kulturní památky, nebo jejího prostředí vyžadovaly vymezení ochranného pásma, nezahájil ve věci správní řízení, neboť dle názoru žalovaného se v daném případě jedná o správní řízení zahajované z podnětu příslušného správního orgánu. Na základě výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu v plném znění jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 8. 2006, č. j. 10 Ca 74/2006 - 24, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že předmětem sporu v posuzované věci je otázka, zda řízení o vymezení ochranného pásma nemovité kulturní památky lze zahájit podáním návrhu jakékoli osoby, anebo zda je oprávněn ho zahájit pouze příslušný orgán státní památkové péče z vlastního podnětu, tedy z moci úřední. Žaloba v této souvislosti podrobnou argumentaci neobsahuje, odkazuje však na stanovisko Ministerstva kultury, jež se domnívá, že předmětné řízení může být i řízením návrhovým. Své stanovisko opírá o skutečnost, že ust. § 17 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči tuto otázku výslovně neupravuje a tudíž podle Ministerstva kultury platí obecná úprava stanovená v ust. § 35 zákona č. 50/1976 o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), podle něhož lze územní řízení zahájit na písemný návrh účastníka i z podnětu příslušného správního orgánu. Podle ust. § 34 stavebního zákona je navrhovatel účastníkem územního řízení, přičemž z výkladu ust. § 38 stavebního zákona a contrario podle Ministerstva kultury vyplývá, že navrhovatelem v případě územního řízení o ochranném pásmu může být jakýkoli subjekt. S tímto právním názorem se však Městský soud v Praze neztotožnil. Vysvětlil, že úprava územního řízení ve stavebním zákoně je formulována dostatečně obecně aby mohla být použita ve všech typech územního řízení. Pokud jde o územní řízení o vyhlášení ochranného pásma, vztahuje se tato úprava jak na obecné případy podle stavebního zákona, kde příslušným správním orgánem je stavební úřad, tak na případy upravené zvláštními právními předpisy, kde rozhodují k tomu určené správní orgány, včetně orgánů státní památkové péče podle zákona o státní památkové péči (§ 33 odst. 2 stavebního zákona). První věta ust. § 35 odst. 1 stavebního zákona tedy nelze rozumět tak, že v každém jednotlivém případě lze územní řízení zahájit jak na návrh účastníka tak i z moci úřední. Ustanovení § 35 odst. 1 stavebního zákona počítá i s tím, že v některých případech bude moci zahájit řízení též z moci úřední, nebo pouze z moci úřední, když hovoří o zahájení řízení z podnětu stavebního úřadu nebo „jiného orgánu státní správy“. Touto formulací navazuje na ust. § 33 odst. 2 stavebního zákona, v němž je odkazováno na jiné orgány státní správy, než jsou stavební úřady, jež rozhodují podle zvláštních právních předpisů mj. o ochranném pásmu. Takovým zvláštním předpisem je také zákon o státní památkové péči. V ust. § 35 stavebního zákona ani v žádném jiném ustanovení stavebního zákona tedy nelze najít odpověď na otázku, zda lze řízení o vymezení ochranného pásma nemovité kulturní památky

zahájit na návrh fyzické nebo právnické osoby. K závěru v této otázce lze dospět pouze výkladem speciální normy, kterou je v tomto případě zákon o státní památkové péči.

Podle názoru uvedeného soudu, je tedy třeba rozlišovat institut ochranného pásma podle obecné úpravy a zvláštní případ ochranného pásma nemovité kulturní památky. Speciálním účelem ochranného pásma nemovité kulturní památky je její ochrana, případně ochrana jejího prostředí z hledisek státní památkové péče, tedy nejen z hlediska prevence jejího přímého poškození, ale též z hlediska ochrany kulturně-historických a estetických hodnot spojených s umístěním památky v rámci okolní zástavby. Podle ust. § 17 odst. 1 zákona o státní památkové péči vymezí příslušný orgán státní památkové péče ochranné území nemovité kulturní památky, vyžaduje-li to její ochrana nebo ochrana jejího prostředí. Z dikce tohoto ustanovení je zřejmé, že takové řízení lze zahájit z moci úřední. Tento zákon přitom explicitně nestanoví a nelze podle názoru soudu ani dovodit z žádného jeho ustanovení, že by toto řízení mohlo být zahájeno na návrh fyzické nebo právnické osoby. Zákon o státní památkové péči stanoví v nezbytné míře omezení vlastnických či jiných práv fyzických a právnických osob, jež s těmito památkami disponují, nebo je jinak využívají. Tím není řečeno, že by zájem na ochraně kulturní památky nemohl být v souladu se zájmem vlastníka nebo uživatele nemovité kulturní památky či jiné osoby a že by tyto osoby nebyly oprávněny podat podnět k zahájení řízení o vymezení ochranného pásma takové nemovitosti. To vyplývá již z čl. 18 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo ve věcech veřejného nebo jiného společného zájmu se obracet sám nebo společně s jinými na státní orgány a orgány územní samosprávy s žádostmi, návrhy a stížnostmi. Aby však bylo založeno veřejné subjektivní právo takové osoby na vedení řízení a vydání rozhodnutí ve věci, jež se navíc závažným způsobem dotýká práv jiných osob, musí tak stanovit zákon. V zákoně o státní památkové péči však takové ustanovení absentuje.

Tento závěr podle názoru soudu podporuje i systematický a teleologický výklad zákona o státní památkové péči. Podle ust. § 17 odst. 3 tohoto zákona lze v případě národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny vymezit ochranné pásmo pouze na návrh krajského úřadu. V tomto případě se tedy řízení zahajuje pouze na návrh jiného správního orgánu. Bylo by tedy nelogické, pokud by v případě nemovité kulturní památky mohl návrhem zahájit řízení o vymezení ochranného pásma kdokoli, zatímco v případě národní kulturní památky, u níž lze předpokládat ještě silnější zájem na její ochraně, tak může učinit pouze krajský úřad.

Kromě toho ani samotné řízení o prohlášení věci za kulturní památku podle ust. § 2 a § 3 zákona o státní památkové péči není řízením návrhovým. V této souvislosti Městský soud v Praze odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 A 106/2002 - 81, publikován pod č. 277/2004 Sb. NSS. Dále pak Městský soud v Praze konstatoval, že jistě nebylo úmyslem zákonodárce zatížit správní orgán povinností vést takové řízení na návrh, jenž může podat kdokoli, bez jakýchkoli nároků na kvalifikaci či oprávněný zájem navrhovatele, neboť vedení územního řízení o vymezení ochranného pásma klade na příslušný správní orgán značné nároky z hlediska odborného i administrativního z toho důvodu, že lze předpokládat mj. značný počet účastníků takového řízení z řad vlastníků dotčených nemovitostí. Výsledkem interpretace právní úpravy, již se dovolává žalobce, by pak mohla být situace, kdy by orgány státní památkové péče byly nuceny vést řadu řízení o vymezení ochranného pásma kulturní památky na základě návrhů, u nichž by pro jejich nízkou odbornou kvalitu či z jiných důvodů bylo zřejmé, že budou zamítnuty.

Městský soud v Praze věc uzavřel tak, že řízení o vymezení ochranného pásma nemovité kulturní památky podle ust. § 17 odst. 1 zákona o státní památkové péči nelze zahájit návrhem fyzické nebo právnické osoby, ale pouze z moci úřední. Návrh žalobce bylo tedy třeba považovat za pouhý podnět k zahájení řízení a žalovaný nepochybil, jestliže na tento podnět reagoval přípisem, v němž žalobci sdělil, proč nepovažuje za důvodné příslušné řízení zahájit. Řízení o vymezení ochranného pásma tedy nebylo ve smyslu ust. § 18 správního řádu zahájeno a žalovanému tak nesvědčí povinnost vydat rozhodnutí v této věci. Není zde tudíž pasivní věcná legitimace na straně žalovaného.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) z. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.) v níž namítal, že vzhledem k tomu, že v zákoně o státní památkové péči není uveden jiný postup, postupuje se v řízení o vyhlášení ochranného pásma nemovité kulturní památky podle stavebního zákona, předpisů vydaných k jeho provedení a podle správního řádu. Není li ve zvláštním zákoně odchylná úprava, postupuje se v řízení o vyhlášení ochranného pásma podle stavebního zákona a vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona. Vzhledem k tomu, že zákon o státní památkové péči nestanoví, kdo může podat návrh na zahájení řízení o vyhlášení ochranného pásma nemovité kulturní památky, je nutno postupovat podle stavebního zákona a předpisů vydaných k jeho provedení. Podle § 35 odst. 1 stavebního zákona, se územní řízení zahajuje na písemný návrh účastníka, z podnětu stavebního úřadu nebo jiného orgánu státní správy. Jedná se tedy o řízení návrhové. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem soudu, že stavební zákon nedává odpověď na otázku, zda lze řízení o vyhlášení ochranného pásma nemovité kulturní památky zahájit na návrh, neboť vzhledem k tomu, že tuto odpověď nedává zvláštní zákon, je nutno postupovat podle § 35 odst. 1 stavebního zákona. Nesprávnost závěru soudu podle stěžovatele potvrzuje i ust. § 17 odst. 3 zákona o státní památkové péči, podle něhož lze řízení o vyhlášení ochranného pásma národní kulturní památky zahájit pouze na návrh krajského úřadu. Argumentem a contrario stěžovatel dovozuje, že pokud návrh na vymezení ochranného pásma podle ust. § 17 odst. 3 zákona o památkové péči může podat pouze krajský úřad, tak návrh na vymezení ochranného pásma podle ust. § 17 odst. 1 uvedeného zákona může podat kdokoli. K odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 A 106/2002 - 81, stěžovatel uvádí, že tento rozsudek je v dané věci bez právního významu, neboť se týká řízení o prohlášení věci za kulturní památku. Stěžovatel poukázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 6 A 33/92 ze dne 23. 11. 1993. Argumentaci Městského soudu v Praze týkající se potencionálního velkého zatížení správních úřadů rozhodováním o obdobných žádostech nepovažuje stěžovatel za relevantní, jelikož je možno využít instituty pro zjednodušení řízení (např. doručování veřejnou vyhláškou) a dále stěžovatel poukázal na nezbytné náležitosti návrhu na vydání ochranného pásma. Stěžovatel má za to, že názor soudu v rozporu se zákonem vylučuje v této věci z podání návrhu na vyhlášení ochranného pásma nemovité kulturní památky, jak právnické osoby, jejichž předmětem činnosti je ochrana památek, tak i vlastníky nemovitých kulturních památek. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2006, sp. zn. 10 Ca 74/2006 zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě, č. j. MHMP 245052/2005 ze dne 27. 6. 2006 a konstatoval, že se plně ztotožňuje s napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z textu a z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal, dovolávaje se důvodu, uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Ve správním soudnictví se lze domáhat ochrany proti nečinnosti správního orgánu a to žalobou podle dílu druhého hlavy druhé části třetí soudního řádu správního. Ochrany ve správním soudnictví se však nelze dovolávat proti jakékoliv absenci činnosti správního orgánu. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení (s výjimkou případů, kdy zákon s nečinností správního orgánu spojuje právní fikci vydání rozhodnutí o určitém obsahu, popřípadě jiný právní důsledek). Dovolání se ochrany u soudu je tak omezeno na případy, kdy ve správním řízení správní orgán má povinnost vydat rozhodnutí nebo má povinnost vydat osvědčení, má tak učinit v určité zákonem stanovené lhůtě a žalobce vyčerpá, pokud mu je ovšem zákon o správním řízení zakládá, zákonné prostředky správního řízení k ochraně před nečinností správního orgánu.

Žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu nemá místo v jakémkoli případě pasivity správního orgánu, ale pouze tehdy, pokud hmotné právo zakládá subjektivní nárok žalobce na vydání rozhodnutí ve věci samé či osvědčení. Nelze s úspěchem podat žalobu proti nečinnosti v případech, kdy právní předpisy nezakládají povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, tak je tomu zejména v případech, kdy je podání toliko podnětem – sdělením rozhodných skutečností, a nikoli návrhem, kterým je správní řízení zahájeno. Žalobou na ochranu proti nečinnosti se nelze domáhat toho, aby bylo správnímu orgánu uloženo zahájit řízení, ale jen toho, aby vydal – v řízení již zahájeném – rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Tak tomu bylo i v posuzovaném případě, kdy návrh na vymezení ochranného pásma podle § 17 odst. 1 zákona o státní památkové péči nelze považovat za návrh účastníka správního řízení, jímž by bylo zahájeno řízení o takovém návrhu. Takový návrh byl ve skutečnosti podnětem k tomu, aby žalovaný řízení o vymezení ochranného pásma nemovité kulturní památky zahájil a sám provedl z úřední povinnosti. K zahájení správního řízení žalovaným z moci úřední nedošlo a žalovaný proto nebyl povinen o podaném návrhu rozhodovat ve správním řízení a vydávat rozhodnutí obsahující náležitosti podle ust. § 47 správního řádu. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem Městského soudu v Praze, spočívajícím v tom, že aby bylo založeno veřejné subjektivní právo na vedení řízení a vydání rozhodnutí ve věci, jež se navíc závažným způsobem dotýká práv jiných osob, musí tak stanovit zákon; takové ustanovení však v zákoně o státní památkové péči absentuje. To odpovídá obecně platným principům v oblasti veřejné správy, kdy jedním ze základních principů je princip oficiality (správní orgány rozhodují z úřední povinnosti bez návrhu)

a princip dispozitivnosti (správní orgán rozhoduje na návrh), který se uplatní pouze tam, kde to zákon výslovně stanoví.

Řízení o vymezení ochranného pásma nemovité kulturní památky podle § 17 odst. 1 zákona o státní památkové péči je tedy řízením zahajovaném z moci úřední, nejedná se o řízení návrhové. Zákon tak ponechává možnost zahájení řízení na příslušném správním orgánu. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalovaný v dané věci s ohledem na znění předmětné právní úpravy, postupoval tak, že podnět stěžovatele k zahájení řízení vyhodnotil a vzhledem k tomu, že došel k závěru, že podnět stěžovatele je nedůvodný, nezahájil řízení podle § 18 odst. 2 věty druhé správního řádu. Podateli podnětu (stěžovateli) posléze sdělil, jakým způsobem s podnětem naložil. O nečinnost žalovaného by se tak v posuzovaném případě mohlo jednat pouze tehdy, pokud by žalovaný na základě podnětu stěžovatele řízení zahájil, avšak dále by v něm již nepostupoval.

Z výše uvedeného vyplývá, že se stěžovatel svou žalobou na ochranu proti nečinnosti domáhá ochrany neexistujícího veřejného subjektivního práva proti žalovanému, který není v daném případě správním orgánem, jenž by byl povinen vydat rozhodnutí nebo osvědčení. Nejvyšší správní soud již ve svém rozhodnutí ze dne 8. 4. 2003, č. j. Na 249/2003 - 29, publikovaném pod č. 19/2003 Sb. NSS konstatoval, že *pasivní legitimace je v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 odst. 2 s. ř. s. určena tvrzením žalobce v žalobě. Existenci povinnosti žalovaného vydat rozhodnutí ve věci samé či osvědčení se soud, a to soud věcně a místně příslušný, zabývá až při věcném posuzování žaloby a nikoli při rozhodování o procesních otázkách.* Městský soud v Praze tak postupoval správně, když žalobu zamítl poté, co při jejím věcném přezkoumání zjistil, že není dána pasivní věcná legitimace na straně žalovaného.

Otázkou vztahu zákona o státní památkové péči a stavebního zákona se již zcela dostatečně, přehledně a vyčerpávajícím způsobem vypořádal Městský soud v Praze v odůvodnění napadeného rozsudku, když konstatoval, že z ust. § 35 stavebního zákona ani z žádného jiného ustanovení stavebního zákona nevyplývá odpověď na otázku, zda lze řízení o vymezení ochranného pásma nemovité kulturní památky zahájit na návrh fyzické nebo právnické osoby a že k závěru řešení této otázky lze dospět pouze výkladem speciální normy, kterou je v tomto případě zákon o státní památkové péči. S názorem Městského soudu v Praze se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na jeho vyčerpávající a přesvědčivé odůvodnění.

Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou ani námitku stěžovatele, že názor Městského soudu v Praze v rozporu se zákonem vylučuje z podání návrhu na vyhlášení ochranného pásma nemovité kulturní památky jak právnické osoby, jejichž předmětem činnosti je ochrana památek, tak i vlastníky nemovitých kulturních památek. I v tomto ohledu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s názorem Městského soudu v Praze, vyjádřeným v odůvodnění napadeného rozsudku, podle něhož osoby, které mají zájem na ochraně nemovité kulturní památky, jsou oprávněny podat podnět k zahájení řízení o vymezení ochranného pásma takové památky, což vyplývá již z textu čl. 18 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Jakákoliv fyzická či právnická osoba je tedy oprávněna podat podnět (nikoli však návrh) k zahájení výše zmíněného řízení, správní orgán je povinen tento podnět vyhodnotit a řízení poté z moci úřední zahájit, nebo důvody k zahájení řízení neshledá.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro který by bylo třeba napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušit, neboť se nejedná o rozhodnutí nezákonné

z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Městský soud v Praze své rozhodnutí pečlivě, srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil a se žalobní námitkou se vyčerpávajícím způsobem vypořádal.

Nejvyšší správní soud proto v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu